

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, zastoupen opatrovníkem JUDr. Josefem Šírkem, advokátem se sídlem Dr. Bureše 1185/1, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2017, č. j. KUJCK 76558/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 6. 2018, č. j. 50 A 58/2017 – 100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Opatrovníkovi žalobce JUDr. Josefu Šírkovi, advokátovi se sídlem Dr. Bureše 1185/1, České Budějovice, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Magistrát města České Budějovice rozhodl jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) rozhodnutím ze dne 10. 5. 2017, č. j. KP-PO/413/2017 o odmítnutí části žádosti žalobce o sdělení informací, souvisejících se šetřením podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, k němuž mělo dojít v prostorách Úřadu práce v Českých Budějovicích a jehož údajným pachatelem měl být jeden

ze zaměstnanců úřadu a poškozeným žalobce. Povinný subjekt poskytl žalobci kopii protokolu o odložení věci, avšak se skrytím osobních údajů o podezřelém z přestupku a svědků, neboť - jak uvedl v rozhodnutí o odmítnutí části žádosti – dospěl k závěru, že poskytnutí údajů o podezřelém a svědcích brání ochrana jejich osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Povinný subjekt k tomu v rozhodnutí uvedl, že přestože jde z podstatné části o osobní údaje úředních osob, v rámci poskytovaného protokolu tyto osoby nevystupovaly v souvislosti s výkonem úřední činnosti, nýbrž jako fyzické osoby zúčastněné přímo či nepřímo na jednání prošetřovaném v rámci podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití.

[2] Žalobcem podané odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2017, č. j. KUJCK 76558/2017. Žalovaný ve svém rozhodnutí upřesnil, že zákon o ochraně osobních údajů v § 5 odst. 2 písm. f) sice stanovuje výjimku z ochrany osobních údajů, která by mohla vést k poskytnutí žalobcem požadovaných informací, podle níž správce osobních údajů nepotřebuje souhlas subjektu údajů, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, avšak podle názoru žalovaného v tomto případě není dán prostor pro aplikaci tohoto ustanovení. To z důvodu, že ačkoliv se měl stát přestupek v prostorách Úřadu práce v Českých Budějovicích a měl být spáchán zaměstnancem tohoto úřadu, je nutné vyjít z toho, že dle právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku, tj. podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), je na uvedené jednání nahlíženo jako na podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, nikoliv jako na kvalifikované jednání úřední osoby, kterého by se dopustila vůči adresátu veřejné správy. Veškeré jednání tak zůstává v rovině přestupku proti občanskému soužití bez přesahu do úřední činnosti podezřelého. Pokud žalobce namítal porušení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, toto ustanovení na daný případ rovněž nedopadá, neboť se týká informací o příjemcích veřejných prostředků a daný případ nijak nesouvisí s veřejnou kontrolou nad nakládáním s veřejnými prostředky. Konečně pak žalobce nebyl ani účastníkem přestupkového řízení s právem nahlížení do spisu, jemuž by mohly být informace poskytnuty ve stejném rozsahu, v jakém by měl přístup v rámci nahlížení do spisu.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) v nyní napadeném rozsudku zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, neboť je neshledal nezákonným. Blíže k tomu uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud na danou věc aplikoval § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Údajnému přestupku měl chybět přesah do úřední činnosti podezřelého, který zasahoval v situaci, v níž žalobce „častoval“ vypjatým projevem kolegyni podezřelého. Podezřelý z přestupku však nejednal jako úředník vůči adresátovi veřejné správy, ale jako občan, resp. soukromá osoba snažící se zasáhnout do vypjaté situace. Postup podezřelého nebyl činností vypovídající o jeho úředním jednání a to platí tím spíše pro další osoby, které vypovídaly v postavení svědků. Ostatní námítky žalobce, například pokud jde o právní hodnocení údajného přestupku či zákonnosti odložení věci, krajský soud považoval za irelevantní, neboť nebyly předmětem tohoto řízení.

[4] Výrokem III nyní napadeného rozsudku přiznal krajský soud ustanovenému opatrovníkovi žalobce odměnu ve výši 2 400 Kč, sestávající z odměny za 3 úkony právní služby ve výši 1 500 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 900 Kč. Opatrovník byl žalobci ustanoven v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 370/2017 – 25, kterým bylo rozhodnuto o kasační stížnosti žalobce proti usnesení krajského soudu, jímž mu nepřiznal

pokračování

osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho žádost o ustanovení zástupce. Nejvyšší správní soud ustanovil žalobci opatrovníka vzhledem k jeho nepříznivému zdravotnímu stavu, který by mohl mít zásadní dopad na možnost žalobce jednat samostatně v řízení, přičemž měl za to, že pokud krajský soud nepřijme v dalším řízení jiné opatření (například neustanoví-li mu zástupce podle § 35 odst. 9 s. ř. s.), bude ustanovený opatrovník zastupovat žalobce i v dalším řízení.

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalobce

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl prostřednictvím svého opatrovníka rozsudek krajského soudu dne 6. 7. 2018 kasační stížností. Namítl, že soud se vůbec nevypořádal s jeho námitkami, jimiž vytýkal kromě jiného ignoranci stěžovatelových práv jako účastníka řízení – poškozeného, když zejména nebyl řádně poučen, nebylo mu umožněno uplatnit nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy, nebyl obeslán, nebylo mu umožněno prostudovat spis a nebylo mu doručováno, včetně rozhodnutí o odložení věci. Tím mělo být zasaženo do stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces. Správní orgán proto měl bez ohledu na označení důvodu žádosti stěžovatele posoudit jeho žádost jako žádost účastníka řízení – poškozeného a vyhovět jí podle § 38 odst. 4 správního řádu nebo vydat usnesení dle odst. 5 téhož paragrafu. Pokud tak neučinil, odepřel mu jedno ze základních práv účastníka řízení, a jestliže krajský soud neshledal na takovém postupu vad, pak sám porušil zákon. Z tohoto pohledu se opatrovníkovi žalobce jeví „debata“ o tom, zda stěžovatelem vytýkané jednání učinili pracovníci správního orgánu při výkonu úřední činnosti či pouze jako „proští občané“ jako velmi irelevantní a od věci. Stěžovatel coby účastník řízení měl plné právo na poskytnutí „nezcenzurovaného“ textu protokolu – ochrana osobnostních práv je v takovém případě zaručena zákonem a poučením, které účastník podepisuje. Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu se proto jeví i jako nepřezkoumatelné, neboť je stíženo nedostatkem důvodů, pokud se krajský soud s těmito vadami nijak nevypořádal.

[6] Dále stěžovatel, resp. jeho opatrovník vytkl další vady řízení před krajským soudem, konkrétně že soud neustanovil stěžovateli právního zástupce, a to ani po té, co bylo původní usnesení soudu zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud po té usnesením ze dne 27. 4. 2018, č. j. 50 A 58/2017 - 82, přiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků, avšak současně znovu nerozhodl o žádosti stěžovatele o právní zastoupení. Stěžovatel tedy vytýká napadenému rozsudku chybějící výrok, jímž by bylo rozhodnuto o žádosti o bezplatné právní zastoupení. V této souvislosti stěžovatel vytkl Nejvyššímu správnímu soudu i krajskému soudu „obezličku“, spočívající v ustanovení „pouhého opatrovníka“, namísto právního zástupce. Přitom „zadání“ pro ustanoveného opatrovníka (advokáta) je v tomto případě naprosto shodné jako pro právního zástupce, avšak odměna takto ustanoveného opatrovníka je řádově nižší a tedy spíše demotivující. Také v tom spatřuje stěžovatel porušení práva na spravedlivý proces.

[7] Stěžovatel uzavřel, že napadené rozhodnutí pro něj představuje v jeho hmotné situaci a zdravotních problémech vážný zásah do jeho života a s odkazem na nález Ústavního soudu, podle něhož nelze tolerovat obecným soudům přehnaně formalistický postup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

[8] Dne 10. 7. 2018 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání sepsané a podepsané přímo stěžovatelem, který se navzdory svému zastoupení opatrovníkem, obrátil na Nejvyšší správní soud přímo s doplněním kasační stížnosti podané opatrovníkem.

V něm rozvedl, že rozsudku krajského soudu vytyká nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, konkrétně toho, zda osobní údaje svědků a pachatele přestupku jsou „údajem soukromým nebo veřejným“. Stěžovatel se domnívá, že osoby působící ve veřejném životě patří do sféry veřejné (náleznost Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 23/05), a je-li údaj otázkou veřejného zájmu, potom spadá pod ochranu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel se domnívá, že v daném případě převáží právo na informace nad právem na ochranu osobních údajů, a to s ohledem na skutkové okolnosti, které stěžovatel v doplnění kasační stížnosti podrobně vylíčil (dne 31. 8. 2015 se dostavil na úřad práce a tvrdil, že je zmocněncem jiné osoby v řízení o odejmutí příspěvku na péči; při jednání na úřadu práce měl být napaden zaměstnancem úřadu, přičemž tento incident byl šetřen Policií ČR jako trestný čin ublížení na zdraví a později překvalifikovaný na přestupek proti občanskému soužití a postoupený Magistrátu města České Budějovice, který věc dne 29. 6. 2016 odložil).

[9] Stěžovatel trvá na tom, že přestupek byl spáchán úřední osobou v úředním jednání, obsah protokolu o odložení věci se nezakládá na pravdě a stěžovatel hodlá na osoby, které křivě vypovídaly, podat trestní oznámení. Stěžovatel má tedy na tom, aby mu byl protokol o odložení věci poskytnut v neanonymizované formě, právní zájem. Odložení věci je nezákonné, existuje zde podezření z manipulace a v případě svědků je zde podezření z křivé výpovědi, neboť podle stěžovatele se tyto osoby napadení neúčastnily. Jde o krytí a zatajení informací o skutečném stavu věci a nepředložení jmen a příjmení brání postižení těchto osob poškozenou osobou, tedy stěžovatelem.

[10] Rozhodnutí správních orgánů jsou navíc založena na nesprávném výkladu toho, co spadá pod definici osobního údaje podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Správní orgány neuvedly, zda toliko jméno a příjmení jsou osobním údajem, zejména z pohledu určitosti či určitelnosti subjektu údajů.

[11] Nesprávné právní posouzení mělo dle stěžovatele spočívat i v tom, jak bylo vyhodnoceno jeho procesní postavení v řízení o přestupku. Stěžovatel měl v trestním nebo přestupkovém řízení postavení poškozeného z titulu nemajetkové újmy a újmy na zdraví; v přestupkovém řízení tak měl postavení účastníka řízení a měl tedy právo nahlížení do předmětného protokolu, včetně práva na pořízení stejnopisu v plném „necenzurovaném“ znění. V této souvislosti stěžovatel podrobně vylíčil vývoj judikatury a názorů doktríny, týkajících se vztahu mezi nahlížením do spisu a poskytováním informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62, z něhož vyplývá, že má-li žadatel o informace k určitým osobním údajům přímý přístup na základě zvláštního zákona, pak není třeba ochranu vůči těmto údajům uplatnit a odmítat je. Je však nutné zkoumat, zda žadatel splnil podmínky dané příslušným zvláštním zákonem. Stěžovatel tento názor také podpořil odkazem na metodické materiály ministerstva vnitra, podle nichž v případě žádosti účastníka řízení o poskytnutí informace ze správního spisu není třeba aplikovat důvody pro omezení práva na informace, neboť účastník řízení je zásadně oprávněn se seznámit s obsahem spisu v plném rozsahu. Stejně tak podle těchto metodických dokumentů nelze žádost o informace týkající se konkrétního přestupce bez dalšího odmítnout odkazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je vždy třeba se zabývat povahou přestupkového jednání, osobou přestupce a všemi dalšími souvislostmi, za nichž byl přestupek spáchán, přičemž tam, kde zjevně převáží legitimní zájem na informování veřejnosti, je nutné ochranu osobních údajů prolomit a informaci poskytnout (zejména pak povaha osoby přestupce, např. představitelé státních orgánů či územních samosprávných celků, může být pro určité informování o přestupcích směrodatná).

pokračování

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na své předchozí vyjádření k žalobě. Domnívá se, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu jsou v souladu se zákonem a obě jsou přezkoumatelná. S ohledem na to navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Stěžovatel kasační stížnost i její doplnění založil na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., totiž že napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky, a že řízení před krajským soudem bylo stíženo procesní vadou (neustanovení stěžovateli právního zástupce a využití opatrovníka ustanoveného pro řízení Nejvyšším správním soudem).

[16] Stěžovatel vznesl zejména v doplnění kasační stížnosti celou řadu právních otázek, jejichž hodnocení mělo podle jeho názoru vést k nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu; Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní právní otázky v dané věci to, zda stěžovatel byl účastníkem řízení, jemuž by mělo svědčit právo seznámit se s obsahem dokumentu založeného ve správním spise (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 5 As 3/2006 - 70) bez omezení stanovených v zákoně o svobodném přístupu k informacím [viz stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62]. Pokud nikoliv, pak je relevantní otázkou to, zda se na danou věc poskytnutí informace formou kopie protokolu ze správního spisu mělo vztahovat omezení podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím za situace, kdy se jednalo o odložení oznámení o přestupku, jehož se měl dopustit zaměstnanec úřadu práce v prostorách tohoto úřadu, a konečně zda jméno a příjmení osob uváděných v protokolu o odložení věci představují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, které nelze sdělit bez souhlasu subjektu údajů. Další právní otázky, které stěžovatel v kasační stížnosti či jejím doplnění předestřel, považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní, stejně tak i motivace stěžovatele nebo jeho individuální právní zájem na poskytnutí neanonymizovaného protokolu, který opakovaně vyjadřuje (a jímž má být například intence podat na tyto osoby trestní oznámení). Právo na informace není svázáno s prokazováním právního zájmu žadatele, jeho omezení je však třeba zkoumat ve vztahu k jinému ústavně zaručenému základnímu právu, v tomto případě právu na ochranu osobních údajů, resp. soukromí osob, jejichž jména, příjmení a další údaje jsou v protokolu uvedena. V takovém případě je pak otázkou, zda právo veřejnosti na informace (nikoliv právní zájem stěžovatele na postihu jednajících osob, jak stěžovatel v kasační stížnosti uvedl) převáží nad ochranou osobních údajů těchto osob.

[17] Ve světle těchto úvah přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

[18] Pokud jde o námitku, že stěžovatel byl účastníkem přestupkového řízení jakožto poškozený a že mu měl být poskytnut protokol o odložení věci v jeho plném rozsahu z tohoto důvodu nebo že jeho žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím měla být dle obsahu dokonce posouzena jako žádost o nahlížení do spisu, pak jí musí Nejvyšší správní soud odmítnout jako nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Naopak, jak Nejvyšší správní soud ověřil z obsahu žaloby, před krajským soudem tvrdil, že „zásadní otázkou tedy je, zda byl žalovaný povinen poskytnout úplný obsah správního spisu žalobci, který nebyl účastníkem správního řízení a který svou žádost odůvodňuje podáním trestního oznámení na úředníka přestupkové komise, podáním trestního oznámení na svědky, kteří pachatele kryjí, neboť jejich výpověď je křivá (nepravdivá, smyšlená), správní žalobou proti odložení přestupku.“ (str. 10 žaloby, č. l. 5 spisu krajského soudu). Stěžovatel tedy namítl poprvé až v kasační stížnosti, že žádost podával jakožto účastník řízení, a s touto námitkou se proto nemohl krajský soud vypořádat, jak mu stěžovatel vytýká v kasační stížnosti. K této námitce proto nemohl nyní přihlížet ani Nejvyšší správní soud. I kdyby však byla uplatněna řádně a včas, má Nejvyšší správní soud za to, že by případné účastenství stěžovatele nehrálo z pohledu aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím žádnou roli. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62, na který stěžovatel v této souvislosti poukazuje, byl přijat v době, kdy zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahoval povinnost uloženou v § 5 odst. 3, tedy do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost je zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy poskytnout neomezenému okruhu široké veřejnosti (tato povinnost byla do zákona vložena zákonem č. 61/2006 Sb. s účinností od 23. 3. 2006). Nejvyšší správní soud má za to, že i tato forma následného zveřejnění představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů. Pro posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli. Námitky stěžovatele vytykající správnímu orgánu ignoranci přímo práv účastníka přestupkového řízení – poškozeného, jsou pak zcela irelevantní, neboť předmětem přezkumu ze strany krajského soudu byl postup správních orgánů při posuzování žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoliv v dané přestupkové věci.

[19] Nejvyšší správní soud proto mohl toliko hodnotit druhou relevantní právní otázku, totiž zda se na danou věc, tj. žádost o poskytnutí informace formou kopie protokolu ze spisu mělo vztahovat omezení podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím za situace, kdy se jednalo o odložení věci, pokud jde o jednání, jehož se měl dopustit zaměstnanec úřadu práce v prostorách tohoto úřadu, a zda jméno a příjmení osob uváděných v protokolu o odložení věci představují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, které nelze sdělit bez souhlasu subjektu údajů.

[20] Krajský soud věc vyhodnotil tak, že údajný přestupek se měl stát v prostorách úřadu práce, jehož byl podezřelý, stejně jako svědci, zaměstnancem, avšak s ohledem na to, že na jednání podezřelého bylo nahlíženo jako na podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, neboť v právní úpravě účinné v době spáchání údajného přestupku nebyla obsažena kvalifikovaná podstata jednání, kterého by se mohla dopustit pouze úřední osoba vůči adresátu veřejné správy, chyběl podle městského soudu přesah do úřední činnosti podezřelého. Podezřelý tedy nejednal jako úředník, jak by tomu bylo například při vykázaní adresátu veřejné správy z jednání, ale jako občan, tj. soukromá osoba snažící se zasáhnout do vypjaté situace. Z tohoto důvodu nebylo a není možno uvažovat v tom směru, že by postup podezřelého byl činností vypovídající o jeho úředním jednání, což platí tím spíše pro svědky objasňující svými výpověďmi průběh údajného přestupkového jednání. Krajský soud

pokračování

se proto ztotožnil s tím, že žalovaný na danou věc aplikoval vyluku podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž se ztotožnil i s tím, že na danou situaci nedopadá ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož lze poskytnout bez souhlasu subjektu osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

[21] Nejvyšší správní soud má za to, že tyto závěry z pohledu poměření práva veřejnosti na informace na straně jedné a práva na ochranu soukromí podezřelého z přestupku a svědků jeho jednání ob stojí. Jak již uvedeno, na danou věc nelze pohlížet prizmatem toho, zda žalobce coby žadatel o informaci měl ve vztahu k požadovaným informacím, tedy protokolu o odložení věci, nějaký jiný vztah jakožto oznamovatel či poškozený z jednání, které bylo šetřeno jako přestupek. Rozsah práva na informace, stejně tak i práva na soukromí dotčených osob je třeba hodnotit z toho pohledu, zda je skutečně v obecném veřejném zájmu, reprezentovaném v daném případě právem stěžovatele na informace, zveřejnění jména a příjmení osob, které se dopustily v prostorách úřadu práce určitého jednání, jež bylo šetřeno pro podezření ze spáchání přestupku, a věc byla nakonec odložena. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že jednání, zachycené v protokolu o odložení věci se sice odehrálo v prostorách úřadu a dopustil se jej zaměstnanec úřadu, avšak nedopustil se jej při výkonu veřejné moci, ani úřední činnosti, nýbrž jako osoba, nacházející se v daný okamžik na daném místě a čase, která určitým způsobem zasáhla do incidentu, který se odehrával v prostorách úřadu. To, že se věc odehrála v prostorách úřadu a v pracovní době jeho zaměstnanců, z ní ještě nečiní věc, jejíž zveřejnění, včetně zveřejnění jmen a příjmení těchto osob, je v obecném veřejném zájmu. Informace obsažené v protokolu o odložení věci se proto netýkaly veřejné nebo úřední činnosti těchto osob coby zaměstnanců orgánu veřejné správy, ani jejich funkčního či pracovního zařazení a Nejvyšší správní soud ani neseznal, že by tyto osoby byly veřejně činnými osobami, u nichž by převážil zájem veřejnosti nad ochranou jejich osobních údajů, pokud jde o zveřejnění toho, že se měly dopustit či byly svědky určitého jednání, které nebylo vyhodnoceno jako přestupek. Podle Nejvyššího správního soudu samotná právní kvalifikace jednání jako přestupku proti občanskému soužití v tomto závěru nehraje takovou roli, jakou jí přikládal krajský soud, neboť stěžejní je úvaha, zda požadovaná informace je co do obsahu informací, na níž se vztahuje § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, bez ohledu na to, jak bylo jednání kvalifikováno příslušnými přestupkovými orgány. Nejvyšší správní soud proto shledává přiměřeným omezením práva na informace, pokud povinný subjekt stěžovateli protokol poskytl, avšak po anonymizaci (znečitelnění, začernění) jmen a příjmení údajného pachatele přestupku a svědků.

[22] Pokud jde o námitku stěžovatele, že jméno a příjmení nejsou samy o sobě osobním údajem, neboť toliko na základě jména a příjmení nelze subjekt přímo či nepřímo identifikovat, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 - 25, v němž dovodil, že jméno a příjmení poškozeného a svědka v kopii trestního rozsudku je ve spojení s dalšími údaji uváděnými v odůvodnění rozsudku, které blíže charakterizují identitu těchto osob, osobním údajem podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Není proto důvodu, aby se tento závěr neuplatnil i v této věci. Lze proto pouze opět uzavřít, že skrytí jména a příjmení sledovalo ochranu osobních údajů a představovalo přiměřený prostředek sledující její zajištění.

[23] Konečně, pokud jde o další důvod kasační stížnosti, totiž existenci procesní vady v řízení před krajským soudem, která měla spočívat v tom, že stěžovateli nebyl na jeho žádost ustanoven právní zástupce, a v řízení tak stěžovatele zastupoval opatrovník ustanovený v rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 370/2017 - 25, pak ani tuto námitku nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodnou. Je pravdou, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu bylo zrušeno usnesení krajského soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 50 A 58/2017 - 24, jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítnuta žádost stěžovatele o ustanovení právního zástupce, a že formálně vzato po zrušení tohoto usnesení zde existovala žádost stěžovatele o ustanovení zástupce, o níž krajský soud v řízení nerozhodl, ačkoliv usnesením ze dne 27. 4. 2018, č. j. 50 A 58/2017 - 82, stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků. Na druhou stranu procesní situace se po rozsudku Nejvyššího správního soudu změnila v tom, že oproti stavu na počátku řízení před krajským soudem, byl stěžovatel kvalifikovaně zastoupen opatrovníkem, jímž je advokát. Důvody ustanovení opatrovníka stěžovateli byly mnohem závažnějšího rázu, než toliko nezbytnost potřeby chránit jeho práva, ale byly výrazem toho, že stěžovatel s ohledem na přechodnou duševní poruchu, doloženou lékařskou zprávou, není vůbec způsobilý před soudem samostatně jednat. V takovém případě byly zájmy stěžovatele v řízení dostatečně zajištěny. Pokud měl stěžovatel, resp. jeho opatrovník za to, že v průběhu řízení odpadly důvody pro ustanovení opatrovníka, mohl v řízení před krajským soudem požádat o nové posouzení důvodů pro ustanovení opatrovníka a zproštění této procesní funkce, a teprve pak by legitimně vznikla otázka, zda jsou práva stěžovatele v řízení dostatečně chráněna a zda zde není důvod pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 9 s. ř. s.

[24] To, že krajský soud formálně nereagoval na původní žádost stěžovatele o ustanovení zástupce pak ani nemůže být takovou vadou, která by v daném kontextu mohla mít za následek nezákonnost jeho meritorního rozhodnutí. To z důvodu, že stěžovateli se dostalo v řízení právní pomoci, byť ve formě opatrovnictví, k němuž byl povolán advokát. Ochrany práv a zájmů stěžovatele tak bylo dosaženo a to, že se tak stalo jinou formou, než jakou by si představoval stěžovatel (resp. jeho opatrovník) nemělo a nemohlo mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu a nepředstavovalo porušení práva na právní pomoc. Pokud opatrovník stěžovatele v kasační stížnosti současně uvedl, že se jednalo o „obezličku“ a že výše jeho odměny je demotivující, pak touto námitkou zjevně nesleduje ochranu práv stěžovatele, ale svých vlastních práv majetkových a toto tvrzení je z pohledu povinností advokáta na pováženou, neboť postavení opatrovníka, jímž byl ustanoven advokát, je podle procesních pravidel (§ 31 odst. 2 o. s. ř.) totožné jako advokáta, jemuž účastník udělil plnou moc, a toto pravidlo jistě platí i z hlediska povinností advokáta dle předpisů upravujících výkon advokacie. Znovu lze toliko opakovat, že pokud měl opatrovník stěžovatele za to, že důvody pro jeho ustanovení pominuly, mohl vznést žádost o zproštění této procesní funkce.

IV.

Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

pokračování

[27] Stěžovateli byl v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 370/2017 - 29 ustanoven pro řízení před soudem opatrovník JUDr. Josef Šírek, advokát. Odměnu a náhradu hotových výdajů v takovém případě platí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Opatrovník v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti, jeho odměna tak činí 500 Kč [§ 9 odst. 5 a § 7 bod 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu